

Foto: © Danny Verbiest

Het Goudblommeke in Papier La Fleur en Papier Doré

Magazine van de Coöperatieve Vennootschap "Het Goudblommeke in Papier"
Magazine d'information de la Société Coopérative "La Fleur en Papier Doré"
Cellebroersstraat 53-55 te 1000 Brussel - Rue des Alexiens 53-55 1000 Bruxelles
Tel. 02 511 16 59

cafe@goudblommekeinpapier.be
cafe@fleurenpapierdore.be

Highly commended by Travelocafe
Highly commended by Lonely Planet Traveller Magazine
Highly commended by National Geographic Traveller (UK)
Recommandé par le Guide du Routard 2013-2014 consacré à Bruxelles
Highly commended by Arukikata Globe-Trotter, Japan
Highly commended by "Bon Appétit !" Nippon Express Europe
Highly commended by Aruco (Akasaka-Minatu-ku, Tokyo, Japan)
Highly commended by Yelp

**Welkom Brussel : we ontvangen u graag zaterdag 29 en zondag 30 maart,
van 11 tot 18uur**

**Bruxelles Bienvenue : nous vous accueillons volontiers le samedi 29 et le
dimanche 30 mars, de 11 à 18h**

www.bruxellesbienvenue.be/ambassadeur.php?id_mem=1115

© Foto: Georges Thiry, (1944)

Geert van Bruaene in zijn (toen nog bijna naakte) Goudblommeke in Papier - La Fleur en Papier Doré

70 jaar geleden

Krabbé, Michael Douglas, Danny DeVito, Diana Ross, Geraldine Chaplin (ja, de dochter van), Brenda Lee (inderdaad van "I'm sorry") en we kunnen zo nog een tijdje doorgaan. Maar een geboorte die ons (uiteraard) meer interesseert is deze van het estaminet "Het Goudblommeke in Papier - La Fleur en Papier Doré". De inleiding van dit stukje, voornamelijk over muziek, is er niet toevallig. Geert van Bruaene, steeds op zoek naar nieuwigheden had zich een oude symphonion (een grote muziekdoos - zie ook pagina 7 in ons magazine nr. 44) aangeschaft en toverde daarmee het derde zaaltje van ons cafeetje om tot oude-haven-dancing. Volgens getuigen droomde Geert er zelfs van om daar te paraderen in visserskledij, maar niemand kan (tot nu toe) bevestigen dat hij dat ooit heeft gedaan.

Maar hij ging ook nog verder. Regelmatig engageerde hij

70 jaar geleden klonken "Swing on a Star", gezongen door Bing Crosby, "We'll meet again" met de stem van Vera Lynn en "Lily Marlène", onsterfelijk gemaakt door Marlène Dietrich, metalig uit de

lampenradio, toen op 3 september Brussel bevrijd werd. Datzelfde jaar, 1944 dus, won de film "Casablanca" de 16e Academy Awards en werd een rits van latere vedetten geboren. Denk maar aan Jeroen

volkszangers, gewone mensen uit de buurt, die kwamen zingen. Georges Thiry vertelt over *Henri*, maker van het zeer sentimentele liedje *Lou-loute*. Henri was ook schilder en om hem te vergoeden kocht van Bruaene af en toe een schilderij van hem. Op bepaalde dagen, tussen 20:00 uur en middernacht hield men er dus café-concert. Geert had voor die momenten zelfs een portier in dienst genomen. Een geweldige struise man die er uitzag als de mannen van de postkoetsen, met zware, zwarte mantel, hoed, handschoenen, laarzen enz... Waarschijnlijk heeft die maar één keer echt voor de deur gestaan. De daarop volgende keren stond hij binnen vanwaar hij de deur in het oog hield terwijl hij in korte tijd een aantal glazen geus ledigde.

Zoals wij Geert van Bruaene ondertussen kennen, verwondert het ons niet dat hij voor zo'n muzikale avonden telkens andere uitnodigingen ontwierp waarop heel wat stempels werden gezet, zodat die er heel officieel uitzagen.

(Danny Verbiest)

De lievelingstafel van René Magritte staat nog steeds in het eerste gelagzaaltje van Het Goudblommeke in Papier.

Reacties op een vorig artikel

In ons nummer 83 kon u in de reeks 70 jaar geleden een bijdrage lezen over "de kokoverkoper". Nick Trachet (voedspecialist en Goudblommekesvriend) reageerde daarop. "Koko is inderdaad kalisjesap of beter: "antésite", al zullen er wel verkopers geweest zijn die het zelf maakten. Ik herinner me een piepklein winkeltje naast de Bon Secours, schuin tegenover de "Soleil" (Kolenmarkt), waar ze klompen zwarte dropgom verkochten tot einde jaren '70. Toen waren er in die buurt nog veel specialistenwinkels voor vaklui.

Drop is vooral een smaakkruid. Behalve in snoepjes wordt het ook in verschillende drankjes gedaan. Men brengt er wodka mee op smaak en in Engeland werd (wordt?) het gebruikt om stoutbier te kruiden. Bepaalde overzoete bruine bieren werden in mijn omgeving trouwens altijd al afgedaan als 'kalisjesap'. Dat laatste is in de oorspronkelijke betekenis een volksdrank die ook bij ons bekend was. Mijn moeder vertelt nog hoe ze als kind zoethout (elders: een stuk zwarte drop) in water schudde om een drankje te maken voor de vriendinnen. Drop haalde ook mufte smaakjes uit de drinkbussen van de arbeiders. Kennissen van een zekere leeftijd vertellen mij over bouwarbeiders die hun een slok van hun 'coco' aanboden ter verfrissing in de zomer. Een lezer bracht mij zelfs dergelijke oplosdrop mee uit Frankrijk. Het flesje komt van een stokoud bedrijf en heet Antésite. Dat goede bestaat in verschillende bij-smaakjes, en met enkele druppeltjes geef je een glas

water wat meer pit. Niet slecht eigenlijk. De mijne was van drop met munt. (Nick Trachet)

En er kwamen nog meer reacties op het artikel van de kokoverkoper. Wij pikken er gewoon twee uit omdat zij het toevallig over dezelfde film hebben die zij zagen in Cinema Nova: "Daar draaide tot gisteren de film 'Chantier des Gosses' en in het voorfilmpje over het leven in De Marollen zit een item over de kokoverkoper (Bart B.)". "In de film heb ik de cocoverkoper zien 'kalisjesap' maken. Hij klopte zoethout met een hamer kapot tot vezels en liet deze in water één nacht weken. Dit goedeje werd dan in de bekende kruiken gegoten en op de rug gedragen om te verkopen. Ik herinner mij als kind (Ik ben van 1948) dat wij dit ook deden in de zomer. In een 'pulle"

(aluminium kruik met rubber afsluiting) deken we een takje "stokkalisch" in water en dan maar schudden. Wij vonden dit lekker. Aan zoethout kan

men ook knabbelen. Ik geloof dat dit door Marokkanen nog steeds wordt gedaan. (Walter D.D.)

Wij houden de reacties bij en plegen later nog wel een uitgebreider artikel over oude ambachten en beroepen. In ieder geval, hartelijk bedankt.

(Danny Verbiest)

Dans peu de temps, nous aurons la possibilité de vous parler du Fonds Dotremont revenu en Belgique sous la responsabilité de la Fondation Roi Baudouin. La Bibliothèque Royale procède actuellement à son enregistrement. Entre-temps, voici un billet de notre coopérateur J.-M. Pochet qui nous signale un très beau livre (nous l'avons vu)

Christian Dotremont : Traces de Logogus

Un livre beau ... hommage au poète graphique Dotremont (ou «Van Overberg» comme il se plaisait à répondre au téléphone lorsqu'il était à Tervuren..., pensons à notre

Fleur/Blommeke...) et non un beau livre, comme ceux qui se trouvent fermés, à longueur d'année, sur les tables basses des salons bourgeois ... Car l'auteur Pieter de Reuse a collé à son sujet, le créateur des logogrammes, et l'éditeur l'a suivi avec un livre soigné, reprenant les documents originaux souvent inédits « Dépassons l'anti-art » un plaisir des sens «À bas les artristes» qui fait rougir mon traitement de textes. «On ne présente plus Christian Dotremont» ... mais si : plusieurs années de recherches amicales ont conduit P. De Reuse à vivre et montrer la vie passionnée/désespérée, exaltée/épuisée, virevoltante/immobilisée du poète. Avec l'aide de Frédéric Baal, Michel Butor, Pol Bury, Eddy Devolder, Joseph Noiret, tous unis autour de ce voyageur du nord universel qui n'a jamais dépassé Milan- belge et cobrartiste "Callifourchons la calligraphie" (Jean Michel Pochet)

Schitterende foto die wij zomaar in ons @-post vonden.

Traces de
Logogus ;
Pieter De
Reuse, CFC-
Éditions
2013,
Collection
Strates I, 184

pages, nombreuses illustrations n/b & coul. www.cfc-editions.be

Onze nieuwe dessertkaart

- 2 pannenkoeken met suiker of confituur € 5,00
- chocolade pannenkoeken "Blommeke" met vanille-ij's (een creatie van onze Chef) € 7,00
 - dame blanche € 6,50
 - tartufo € 6,00
- truffot (chocolade-ij's, -truffel en -schilfers op een spiegel van frambozencoulis) € 6,00

© Foto: Danny Verbiest (2014)

Schilders in kostuum

Van René Magritte is geweten, dat hij altijd piekfijn uitgedost was om te schilderen. Een echte verklaring hiervoor is ons niet bekend. Sommigen verwijzen naar zijn kleinburgerlijke aard. Maar een bezoek aan de prachtige tentoonstelling van Michaël Borremans in BOZAR * opende een interessante invalshoek. Borremans schildert inderdaad ook vaak in kostuum. In interviews stelt hij dat het een kwestie is van respect voor het ambacht dat hij uitoefent. *Hoe netter het kostuum, hoe beter het schilderij.* Het heeft ook te maken met focus : om geen vlekken op het pak te maken, werkt men meer geconcentreerd. Dat weten we dus alweer.

Courtesy Zeno X Gallery Antwerp © Photographer Dirk Pauwels

Dit is trouwens niet de enige gelijkenis tussen Magritte en Borremans. In diens werken zien we verre echo's van het surrealisme : gesloten ogen, afgewende blikken, onbestemde ruimtes. De thema's zijn cerebraal, de inhoud primeert. De composities zijn altijd mysterieus, vragen oproepend, een beetje onrust-

wekkend, in een zeer persoonlijke stijl. Net als de meeste surrealisten beperkt Borremans zich niet tot het schilderen alleen. Hij is ook schrijver, muzikant (met zijn groep *The singing painters*), fotograaf, maakt films, ontwierp de hoes voor een CD van Deus (*Vantage Point*) en noem maar op.

Moge dit alles een aanzet zijn om deze buitengewone expositie te bezoeken. (mdr)

*Michaël Borremans, *As sweet as it gets*, van 22/2 tot 03/08/2014

Le transporteur qui a connu Magritte... Mais pas seulement

Le vieil estaminet de Gérard van Bruaene est le lieu des belles rencontres. Ainsi, il y a quelques jours, nous y trouvons notre ami Pierre Claes attablé, celui-là même qui a dessiné le Chemin de croix du Christ à Bruxelles, plein de Manneken Pis, d'Atomium, de St Michel et bien d'autres (1). Il avait amené à la rue des Alexiens deux de ses vieux kameroëde comme il dit et il nous présente l'un comme un déménageur et l'autre comme un magicien de l'informatique. Alors que Pierre leur fait les honneurs des habitants de la grande photo, le

"déménageur" annonce qu'il a connu Magritte. Nos oreilles se mettent à tourner comme des radars. Mais nous ne manquons pas d'humanité et nous avons laissé les compères manger leur stoemp à l'aise puis ils nous ont rejoints sous le regard des surréalistes dans la véranda et *Pol-le-déménageur* s'est prêté de bonne grâce à notre curiosité. Et ce fut une belle découverte.

Le grand-père de notre homme était dès 1919, un de ces déménageurs avec chariot et chevaux massifs. Le premier camion a été acheté en 1936. Mais Pol Maertens a mené l'entreprise sur un autre chemin.

- *Le secteur du déménagement devenait moins rentable et je me suis orienté vers le secteur du transport d'œuvres d'art. C'est ainsi que j'ai rencontré Magritte à diverses reprises. Ce n'est qu'à partir des années 60 que les œuvres d'art ont commencé à voyager. Avant, les musées organisaient des expositions et les gens se déplaçaient pour les visiter.*

-C'était un tout nouveau métier.

- *Absolument, naguère, les conservateurs ne laissaient pas partir les œuvres et dès lors, rien n'était prévu. Il faut savoir que si un Rubens du Musée de la rue de la Régence devait être exposé dans l'église de St Jacques sur Coudenberg, il était porté à la main par quelques hommes. On attendait un moment où il ne pleuvait pas, on arrêtait la circulation pour traverser et voilà tout.*

- Difficile à imaginer aujourd'hui.

- *Actuellement on construit des caisses pour chaque œuvre, aux dimensions précises avec de la mousse expansée évitant les chocs et même les vibrations. J'ai transporté tous les objets d'Europalia depuis le début, en 1969.*

-Pas rien que des toiles, donc.

- Certainement pas. Aussi des sculptures et des objets précieux comme ce merveilleux carrosse signé D'Ieteren que nous avons amené tout d'une pièce depuis le Portugal et qu'il a ensuite fallu placer en hauteur dans le Palais des Beaux-Arts.

Nous travaillons dans le monde entier et l'expérience est indispensable. Si on part du nord de la Suède par -30° pour arriver dans un pays, où il fait +30° les œuvres demandent un traitement particulier afin de supporter 60° de différence en quelques heures. Pour n'importe quel transport, les caisses sont fabriquées sur mesure en bois fiable par nos propres menuisiers. Pas n'importe quel bois, d'ailleurs pour les USA, il doit être vermifugé. On dépose les caisses près des œuvres 1 à 3 jours à l'avance pour qu'elles prennent la température de l'endroit.

- Il y a des transports qui vous ont particulièrement frappés ?

- Oh ! des moments magnifiques. J'ai eu dans les mains le collier de Néfertiti. Ça m'a fort ému. Tout comme de me retrouver un jour devant les rangées de milliers des très grands soldats chinois en terre cuite. Il fallait les transporter avec les chevaux dont les pattes en particulier sont très fragiles. Nous avons aussi transporté les reproductions des grottes de Lascaux : 12 camions de 66 m³ ! Je me suis occupé de l'homme de Neandertal la seule fois où il a voyagé. Le déplacement de la grande tête de l'Île de Pâques à l'intérieur du Musée du Cinquantenaire a été épique. Le dieu des pêcheurs de thon, un Moai de 6 tonnes en vadrouille avec

des grues dans un bâtiment vraiment pas fait pour ce genre d'équipée.

- On est loin du déménagement des familles. Vous êtes vraiment des spécialistes.

- Tout notre personnel l'est. Nous accompagnons souvent les œuvres du départ à l'arrivée, dans le monde entier. Au fil du temps, nous avons créé dans différents pays, des liens commerciaux avec des entreprises fiables, semblables à la nôtre, ce qui nous permet de ne pas faire tous les voyages nous-mêmes. Beaucoup de musées et les galeries demandent à ce que ce soient toujours les mêmes opérateurs qui s'occupent de leurs transports, toujours de grande valeur. Rien que la caisse spécialement construite pour chaque œuvre d'art chiffre facilement autour des 20.000 €. Mes deux fils ont repris les affaires. L'entreprise occupe une petite cinquantaine de personnes.

- Nous voilà loin de Magritte

- Ah ! oui, quand je devais aller chercher des tableaux chez lui, avenue des Mimosas à Schaerbeek, il m'ouvrait la porte en me disant "Qu'est ce que tu viens chercher, 'm fi ?" Ses toiles étaient rangées debout les unes contre les autres, il se penchait et retirait celles que je

devais transporter. Lorsque Georgette est décédée, j'ai transporté toutes les œuvres de la maison.

Notre ami Pierre Claes, comme nous était toute ouïe et n'en revenait pas. Il ne savait rien de tout ça. Discret, son ami Pol Maertens parle peu de sa vie professionnelle passée et Pierre en était resté au petit-fils, fils et père de déménageurs. C'est Pierre, d'ailleurs, qui nous a envoyé la photo du vaillant attelage de Bompma Maertens.

(Monique Vrans)

(1) Voir www.lafleurenpapierdore.be, Archives, Publications, magazine 65, page 5

Photo 1. De gauche à droite : Pierre Claes et ses deux kameroëde Bert Vandebroek et Pol Maertens (photo Monique Vrans)

Photo 2. Le camion de P. Maertens fait partie du décor de cet extrait du Chemin de croix "Juzeke op d'aa mèt" de Pierre Claes.

Photo 2. Bompma pose devant son attelage aux lourds chevaux de trait. Il était le parrain de "notre" Pol Maertens.

In het tijdschrift "Ons Brussel" wordt de voordracht van Geert Van Istendael, gegeven voor de Vlaamse Club op 20 september 2013, met de titel "De kroegbaas en de hoge heren" – "Over Geert van Bruaene en de Vlaamse Club Brussel" afgedrukt. Meer info daarover kan u vinden op www.vlaamseclubbrussel.be

Over kunstpausen, Jan van Bruaene en Geert Hoet...

"Was hij een genie of een oplichter, een visionair of een provocateur, een gedreven idealist of een commerciant eerste klas? Ik denk dat hij het allemaal was. Het is de oplichter, maar ook de sater, de hofnar die durft te roepen dat de keizer geen kleren aanheeft, de vleier waarvan je niet weet of hij het meent, de man die de marge opzoekt en vandaar eeuwige zekerheden in vraag laat stellen, die nieuwe inzichten doet rijpen, die grapjas én filosoof is". Dit zou een stukje kunnen zijn uit een tekst over Geert van Bruaene, maar dat is niet zo. De zin komt uit een artikel van Yves Desmet, hoofdredacteur van De Morgen (28 februari 2014). Precies 50 jaar na de dood van Geert van Bruaene schrijft hij dit voor het overlijden van Jan Hoet, de kunstpaus. "Maar Pausen zijn onfeilbaar, hij fakete alleen dat hij onfeilbaar was. Met een knipoog, uitdagend: nam hij je nu in de maling of niet? Met een gedrevenheid en een passie die niet van deze wereld waren. Een man die net als de rattenwanger van Hamelen de massa en de macht onweerstaanbaar kon verleiden. (...) En dan zou hij met die gultige ogen gekeken hebben, en zou ik me opnieuw afgevraagd hebben: meent hij het nu echt, of neemt hij ons weer in de maling?"

Nil nove sub sole dus... Zoals in 1964, ging ook in 2014 een belangrijk man voor de kunstwereld heen. Jan Hoet is niet meer en al waren wij het niet altijd met hem eens, toch

moeten wij hem de verdienste toekennen dat hij de motor aangezwengeld heeft die (hopen wij vurig) nog jaren zijn

vruchten zal afwerpen voor onze kunstenaars. Bedankt Jan.

(Danny Verbiest)

Wegens succes werd de tentoonstelling GAL op flessen verlengd tot 31 maart

Sinds 19 februari 2014 organiseerde de vzw Geert Van Bruaene, een maand lang, een tentoonstelling van de werken van cartoonist Gerard Alsteens, beter bekend als GAL. Deze dook in zijn archief voor een persoonlijke selectie uit zijn grafische werk, maar hij pakte ook uit met een wereldcreatie. GAL liet namelijk personages die in het recente (wereld)nieuws kwamen op flesformaat figureren, vanwaar de toepasselijke naam *GAL op flessen*. Dit verwijst naar "iemand op flessen trekken", wat zoveel wil zeggen als "iemand beetnemen", verder verwijst het ook naar het surrealisme van René Magrit-

te. Tijdens de vernissage refereerde Geert van Istendael op zeer eloquente wijze naar dit huzarenstuk! De schrijver-dichter en voormalig journalist liet zijn boeken al meermaals illustreren door zijn goede vriend GAL en ze delen ook een onvoorwaardelijke liefde voor Brussel.

We kregen hierover mooie recensies in o.a. Brussel Deze Week en in De Standaard. Dit en de lovende reacties van de vele bezoekers brachten ons ertoe in samenspraak met de cvba 't Goudblommeke en de asbl La Petite Fleur de tentoonstelling te verlengen tot 31 maart 2014. (Arnout Wouters)

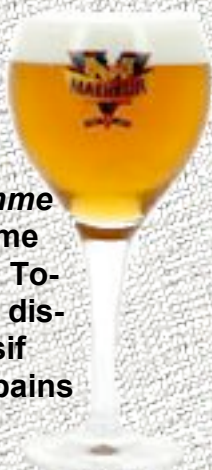
Bières belges et cigares à La Havane

Du 24 au 28 février dernier s'est tenue à Cuba la 16e édition du Festival del Habano. Nous ne voulons pas mettre l'eau à la bouche des amateurs de grands cigares puisque dans notre estaminet comme dans les autres cafés, on ne peut pas fumer. Ce n'est pas une raison pour ne pas vous parler de la particularité de l'édition 2014 du Festival qui présentait l'association parfaite du cigare avec quatre bières belges. D'ailleurs il arrive, les soirs d'été dans le jardin de l'estaminet, de voir s'élever au-dessus d'une Chimay bleue les aromatiques volutes d'un délicieux *puro*. N'oublions jamais que *Dieu est un fumeur de havanes*, comme le chantait Gainsbourg.

"Le goût authentique des bières belges et du cigare cubain se complètent parfaitement. C'est une fausse idée que de croire que les cigares se dégustent mieux avec un alcool fort. Le taux d'alcool plus faible des bières belges n'affecte pas les papilles et permet la combinaison avec d'autres goûts prononcés comme le cigare", affirme avec conviction Tony Hoevenaars, distributeur exclusif des cigares cubains au Benelux.

Le Festival del

Habano rassemble chaque année année à La Havane des milliers d'*aficionados* du cigare. Depuis plusieurs années, le mariage entre un alcool et un cigare est présenté. Cette fois-ci, un séminaire mené par un sommelier belge, spécialiste des bières, Ben Vinken, mettait en présence d'excellents cigares avec la Duvel, la Leffe brune, la Malheur Bière Brut et la Chimay Grande Réserve. Le journaliste qui amenait le sujet sur les ondes de la RTBF nommait particulièrement la Malheur et la Chimay. Sans vouloir pousser personne au vice, nous pensons que les autres bières brunes du Blommeke comme la trappiste de Rochefort et la Kapittel Watou Prior pourraient aussi parfaitement s'harmoniser avec l'arôme des havanes.

De grandes cuvées, évidemment. Une Pils ne ferait pas l'affaire, disait le reporter, mais c'est un plaisir de vous raconter cette histoire belgo-latino, puisque, juste au même moment, la Malheur faisait son apparition sur la carte de La Fleur en Papier Doré. Attention, tout de même, la belle dame titre du 10° et les verres contiennent 33 cl. Mais à l'estaminet, elle fait déjà un tabac, si j'ose dire.

(Monique Vrins)

Nieuwe lente, nieuwe kaart

Het is niet omdat het Goudblommeke een eerbiedwaardige oude dame is, dat ze ingedommeld zou zijn. Integendeel. Het bruist er van de activiteiten. Onlangs werden er ook een aantal nieuwigheden op de kaart gezet. Voor tekst en uitleg gaan we te rade bij kastelein Stef Vandenberghe en chef Luc Govers, niet toevallig twee echte *ketjes*.

Bieren

Stef : we houden de bierkaart levendig. Sommige producten verdwijnen na verloop van tijd. Andere komen in de plaats. We luisteren daarvoor naar de muziek van de markt. En naar de wensen van onze >>

Onze chef LUC en
onze waard STEF

Colofon:

Redactie/Rédaction:

Mich De Rouck, Monique Vrins, Jan Beghin & Danny Verbiest

Met bijdragen van / Collaborateurs:

Monique Vrins (mv), Mich De Rouck (mdr), J.M. Pochet & Danny Verbiest (dv)

Foto's/Photos: Monique Vrins Danny Verbiest, e.a.

Verzending/Expedition: Paul Merckx, Stéphane Gobillon en Danny Verbiest

Verantw. uitg./Edit. resp.: Danny Verbiest - Cellebroersstraat 53 - Rue des Alexiens 53 1000 Brussel - 1000 Bruxelles

Elke auteur is verantwoordelijk voor zijn bijdrage
Tout auteur est responsable de ses textes

klanten. Een succesvol *bier van de maand* maakt ook kans om op de vaste kaart terecht te komen. Er wordt gestreefd naar een mooi evenwicht tussen biertypes, smaken, prijs en alcoholgehalte. Elk bier wordt geserveerd in zijn specifiek glas. Dat vergt heel wat gepuzzel en gewoeker met de schaars beschikbare ruimte achter de toog. Nieuwkomers in het bruine register zijn de Rodenbach Grand Cru (roodbruin, 6°) en de uitgesproken moutige Kapittel Watou Prior (donker, 9°). Als blonde hop-pige bieren verwelkomen we Omer (8°) en het sterke Malheur (10°) uit het Vlaams-Brabantse Buggenhout. Tenslotte is er ook een nieuwe geuze-referentie, de ambachtelijke Cuvée René (5,5°) van Lindemans uit Vlezenbeek.

Gerechten

Luc : laat ons eerst aanstippen dat de keuken non-stop open is, van 12-22u (zondag van 12-16u). Wij streven naar kwaliteitsvolle, eerlijke gerechten, zoveel mogelijk "van bij ons" en waar mogelijk bereid met bier. Verschillende schotels werden opgeleukt, met hier wat peperbolletjes, daar wat kruiden. Vrij recent werd *stoofvlees op z'n Brussels* op de kaart gezet. De stoverij is, net als de balletjes in tomaatensaus, gemarineerd in lambik en opgestoofd in een biertje van de Zennebrouwers. Nieuw is de *gerookte zalmschotel*, die komt met een fijn dillesausje, gesnipperde ajuin, toastjes, een partje citroen en een slaatje. Op herhaalde vraag van de klanten werd het dessertenaanbod flink uitgebreid. Naast de traditionele pannenkoeken met suiker of confi-

fituur wordt nu een chocolade-pannenkoek met vanille-ijs aangeboden.

Daarnaast ook een typisch Belgische Dame Blanche met een speciaal chocoladesausje op basis van oude kriek, dat verwijst naar de vulling van de Blommekes-pralines. En twee internationale klassiekers, de ijskogel tartufo en de truffot, een versnapering van chocolade-ijs op een spiegel van frambozencoulis. De lekkerbekken zijn verwittigd !

© Foto: Danny Verbiest (2014)

Specialekes

Er zijn nu op aanvraag enkele varianten op het beroemde *Blommekesbuffet* mogelijk. Tevens gaat naast het *bier van de maand* ook werk gemaakt worden van een *ontdekkingswijn* : het selectiecomité is al druk aan het proeven. En het is ook uitkijken naar de *suggestieschotel*, die af en toe aangeboden wordt volgens de inspiratie van de chef. Op dit ogenblik is het een *slaatje met geitenkaas*, gedresseerd met gedroogde tomaatjes en in honing gekaramelliseerde spekblokjes.

Als literair stamineetje verschaft het Goudblommeke uiteraard voedsel voor de geest. Maar de inwendige mens wordt niet aan zijn lot overgelaten.

Schol ! En smakeleuk ! (mdr)

Il faut aller voir les Magritte disparus

Parfois on met un certain temps à s'embarquer vers le "petit" musée Magritte de Jette parce qu'il est un peu décentré. Surtout qu'il y en a un tout grand place Royale. Ils ne racontent pas les mêmes histoires. Le 135 rue Essegheem où René et Georgette Magritte ont vécu 24 ans est un petit bijou de musée. L'ameublement est vraiment celui du couple, récupéré ou plus souvent racheté ici et là. Rien que la reconstitution de leur appartement nous plonge dans une atmosphère intime qui parle du couple avant le grand succès du peintre et donc antérieure à leur déménagement vers un beau quartier de Schaerbeek. Pas la peine de tout vous dire, il faut y aller voir et prendre le temps. Penser en chemin que Magritte y a créé près de la moitié des 1.600 œuvres qui ont fait de lui un des artistes les plus connus du monde.

Aux étages un parcours retrace la vie et la carrière de l'Hennuyer devenu Bruxellois, par des photos, des lettres et des objets personnels.

Cette année, le Musée fête ses 15 ans d'existence dans la maison que l'association a pu racheter au petit-fils du propriétaire des Magritte. A cette occasion, une exposition insolite est offerte aux visiteurs. Une idée étonnante qui vaut le détour.

27 réapparitions

Vingt-sept tableaux pas vraiment disparus puisque ce travail de longue haleine - 7 années - leur redonne vie. Pourtant ils n'existent plus. Certains se sont envolés dans un incendie, d'autres en 1940, dans le bombardement de Londres où ils étaient entreposés chez ELT Mesens. Il y en a même un qui gît au fond de la mer : son propriétaire l'a laissé tomber à l'eau au moment où il le ramenait depuis son bateau.

Ces toiles étaient connues par des photos et des textes. Mais, évidemment, les clichés étaient en noir et blanc. Une longue étude scientifique à partir de la palette de couleurs de l'artiste sur des tableaux aussi comparables que possible a permis des reconstitutions plus que plausi-

bles. Les artistes qui les ont réalisés restent dans les brumes du surréalisme puisque les responsables de l'aventure laissent planer le mystère sur leurs noms.

Il est intéressant de constater que ces tableaux ressuscités traversent, sans que ce soit voulu, toute la carrière de Magritte. Un petit tableau carré très abstrait a été peint en 1923. A voir aussi une belle grande toile cubique montrant des maisons et des buildings que l'on ne reconnaît pas directement comme une œuvre du peintre. Bien que son titre qui n'a rien à voir avec le paysage pourrait mettre la puce à l'oreille "Le calcul mental" annonce bien le traitement des titres chez les surréalistes. D'autres, comme *L'escrimeuse* ou *Le vieux canonier*, c'est du Magritte que l'on reconnaît au premier coup d'œil.

Surtout ne pas manquer de grimper jusqu'au grenier pour la séduction d'un grand paravent art déco. Et puis encore se laisser prendre par l'atmosphère des lieux avec un dernier regard au Fantomas disparu, se dessinant sur fond de muraille : mystère. Est-ce lui qui a soufflé en douce cette belle idée aux responsables du Musée ?

(Monique Vrins)

Musée Magritte - rue Esseghem 135 - Jette - www.magrittemuseum.be/ 02/428 26 26. Les Magritte disparus - du 22/02 au 14/09/14 - ouvert mercredi à dimanche de 10 à 18 h. entrée 6 et 7 €

AGENDA^{me}

Jan BOESMAN spreekt op uitnodiging van Davidsfonds, Masereelfonds, Vermeylenkring, Willemsfonds en vzw Geert van Bruaene over "DE FIETS VAN LAUTREC" op donderdag 10 april 2014 om 20u in het Goudblommeke in Papier. De deelnameprijs bedraagt respectievelijk 4 of 6 euro. Vooraf inschrijven is verplicht: 02/502 38 80 of brussel@masereelfonds.be of 0479/10 22 89 - brussel@davidsfonds.be

"be.brussseleir"
wint de
"Language
Industry Award"
(LIA) in de
categorie "Beste
belofte"

be.brussseleir werd door De Taalsector bekroond met een Language Industry Award voor "Beste Belofte". De Language Industry Awards werden voor de eerste maal toegekend aan taalinstellingen die innovatiekracht, professionalisme én enthousiasme over taalwerk uitstralen.

be.brussseleir werd op 19 februari 2013 opgericht.

be.brussseleir promoot het Brussels dialect met Brussels Volkstejoeter, Academische projecten en zij organiseert evenementen om de goesting in't Brussels met de gekende typische Brusselse typische zwans en zelfspot uit te dragen.

Wij vinden de beslissing van de jury heel erg *just* want wij zouden precies hetzelfde gedaan hebben. Proficiat mannekes...

(Red.)

- 84/09